

Λαμαρτίνον, Βεριέ, Βονάλ, Βίκτωρα Ουγώ, Μαρτινιάκ, Γεράρδον, Γρώ, Πάερ, Νοδιέ, Σουμέ, Άνσελῶ, Άπονύ, Δενοάγι, Φερουβίνην, Δαρλενκούρ, τὴν Δελφίνα Γκέ καὶ ἄλλα διακεκριμένα πρόσωπα ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Τὴν μουσικὴν ἐσπερίδα ἠνοίξαν οἱ Βορδόνης, Τζουκέλης καὶ Σαντίνης διὰ τῆς Τριψιδίας Pappataci ἐκ τοῦ μελοδράματος «L' Italiana in Algeri». Ἡ δὲ δεσποινὶς Moke (βραδύτερον Πλέγελ) ἐξετέλεσε θαυμασιῶς μίαν Sonate τοῦ Beethoven καὶ ἄλλοι ἔψαλλον ἄλλα ἀριστουργήματα.

Τέλος ἦλθε καὶ ἡ σειρὰ τῶν δύο φαινοτάτων τῆς ἐποχῆς ἀστέρων.

Ὁ ἀθάνατος Ῥοσίνης ἐκάθησε παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ ἡ Sontag συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἐνδόξου μουσικοδιδασκάλου ἔψαλε τὴν μονωδίαν «Una voce poco fa» ἐκ τοῦ μελοδράματος «ὁ κουρεὺς τῆς Σιδύλλης». Κατόπιν δ' ἡ Malibran ἔψαλε τὴν μονωδίαν «Di piacer mi balza il cor» ἐκ τοῦ μελοδράματος «La gazza ladra».

Οὐδέποτε ἔψαλσαν τελειότερον ἀμφοτέρα τ' ἀριστουργήματα ταῦτα τοῦ Ῥοσίνη.

Μετά τινα διακοπὴν καθ' ἣν οἱ μεγαλείτεροι ἔπαινοι ἐπεδαψιλεύθησαν εἰς τὰς περιωνύμους αὐτὰς αἰδοὺς, ἤρξαντο ψάλλουσαι ὁμοῦ, συνοδευόντος τοῦ Ῥοσίνη διὰ τοῦ κλειδοκυμβάλου, τὴν ἐκ τοῦ μελοδράματός του «Σεμίραμις» διωδίαν Eh! ben, a te ferisci! Ἄλλ' ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ περίφημον Andante «Giorno d'orrore» καὶ αἱ ἐκεῖναι δύο μοναδικαὶ φωναὶ τῶν ἠνώθησαν εἰς τὸ «T'arresta o Dio...» τὸ ἀκροατήριόν των ἔμεινεν ἐν ἐκστάσει ἐκ θαυμασμοῦ πρὸς τὴν τέχνην καὶ τὸ ἄσμα τῶν μεγάλων αὐτῶν αἰδῶν τῆς ἐποχῆς.

— Εἶνε δυνατόν ν' ἀποστρέψετε ἀλλήλας, ἀνέκραξε κατενθουσιασθεὶς ὁ Λαμαρτίνος, σείς αἴτινες ὁμοῦ ψάλλουσαι κρατεῖτε ἐπὶ τόσῃ ἤδη ὥραν ἐν ἐκστάσει καὶ ἔνδακρυ ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων συγκινήσεων τὸ ἀκροατήριόν σας;

Δὲν εἶχεν εἰσέτι τελειώσει τὰς λέξεις του ὁ Λαμαρτίνος καὶ ὁ Ῥοσίνης ἀρπάσας τὰς δύο ἀδίαλλάκτους εἰς τὴν ἀγκάλην του!

— Ἄρκεϊ! ἄρκεϊ, ἀνέκραξεν. Ἄσπασθητε ἀλλήλας!

Ἡ Sontag ἠσπάσθη τὴν Malibran. Ἄλλ' αὕτη εἶπε τῷ Ῥοσίνη.

— Διδάσκαλε! δύσκολον τὸ ν' ἀσπασθῆ τις ἀνταγωνιστὴν του.

ΕΘΝΟΛΟΓΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΙΑΠΩΝΙΑ

Ἡ ἱστορία τοῦ σπουδαίου τούτου Κράτους τῆς Οἰκουμένης δύναται νὰ διαιρεθῆ εἰς τρεῖς περιόδους. Ἡ πρώτη ἀρχεται ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων καὶ λήγει μέχρι τοῦ 1200 π. Χ. αἰῶνος, εἶνε δὲ τόσῃ ἀναμειγμένη μετὰ μύθων, ὥστε ἀδύνατον νὰ διακρίνη τις τὸ ἀληθὲς ἀπὸ τοῦ ψεύδους.

Ἡ τέχνη τοῦ γράφειν εἰσῆχθη κατὰ τὸν βον π. Χ. αἰῶνα, εἰ καὶ οἱ Ἰάπωνες ἱστορικοὶ ἀναβιβάζουσιν αὐτὴν εἰς τὸν 8ον.

Τὸ 1240 π. Χ. εἰσῆλασεν εἰς τὴν Ἰαπωνίαν θεὸς τις ἐκ Κίνας πολεμιστὴς καλούμενος Σιμνοῦ, οὗτος δ' ἀνήγειρε τὸν πρῶτον ναὸν εἰς τὴν βασιλίσσαν ἡλίον καὶ ἀπέδειξεν ἑαυτὸν ἡγεμόνα τῆς χώρας.

Μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ παρόντος αἰῶνος ὁ πολιτισμὸς τῆς βορείου Ἰαπωνίας ἦτο ἐντελῶς Κινεζικὸς, ἐκ τούτου δὲ ὡς καὶ τῆς ὁμοιότητος τῶν κατοίκων, ὑποτίθεται ὅτι οἱ πρῶτοι κάτοικοι τοῦ μέρους τούτου μετηνάστευσαν ἐκ Κίνας.

Ὁ νῦν αὐτοκράτωρ Μικάδος ἀξιοῖ ὅτι εἶνε ἀπόγονος τῆς δυναστείας τοῦ Τζιμνοῦ, τοῦ πρώτου Μικάδου ἢ αὐτοκράτορος, ὅστις ἐβασίλευσε κατὰ τὸ 660 π. Χ.

Ἡ δευτέρα περίοδος ἀρχεται ἀπὸ τοῦ 1143 καὶ ἐκτείνεται μέχρι τοῦ 1853, ἧτοι ἐπὶ 700 περίπου ἔτη. Ἀλλὰ τὸ μᾶλλον

ἐνδιαφέρον μέρος τῆς Ἱστορίας τῆς Ἰαπωνίας χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1549 μ. Χ. ὅτε ὁ Φραγκίσκος Ξαβιέρος, Πορτογάλος Ἰησοῦίτης, μετέβη ἐκεῖ μετ' ἄλλων τινῶν ὡς Παπικὸς ἱεραπόστολος. Τοὺς ἱεραποστόλους τούτους ἐδέχθη ὁ αὐτοκράτωρ λίαν φιλοφρόνως, ἐντὸς μικροῦ δὲ ἡ Παπικὴ θρησκεία ἐξηπλώθη καθ' ὅλην τὴν νῆσον, ὥστε τὸ 1553 εὐρίσκομεν ἐν Ἰαπωνίᾳ 250 ἐκκλησίας καὶ 13 θεολογικὰ σχολεῖα. Τὸ αὐτὸ ἔτος ὁ αὐτοκράτωρ ἔστειλε πρεσβευτὴν εἰς Ῥώμην, ἵνα βεβαιώσῃ τὸν Πάπαν περὶ τῆς φιλίας αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἁγίαν Ἐδραν.

Τὸν ἀποκλεισμόν τῆς χώρας εἰς τὰλλα ἔθνη τῆς Γῆς ἤρην ὁ Ἀμερικανὸς πλοίαρχος Πέρρος, τῷ 1853. Οὗτος κατάρθρωσε ν' ἀνοιχθῶσι διάφοροι λιμένες τῆς Ἰαπωνίας εἰς τοὺς ἑνέους, εἰσαγαγόντας τὸν χριστιανικὸν πολιτισμόν, ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ τοῦ ὁποῦο γιγαντιαίους βήμασιν ἔκτοτε προβαίνει ἡ Ἰαπωνία.

ΜΕΞΙΚΟΝ

Τὸ Μεξικὸν εἶνε 2,000 μιλίων τὸ μῆκος καὶ 1,000 τὸ πλάτος, ἔχει δ' ἐμβαδὸν 761,000 τετραγ. μιλίων. Τὸ πολίτευμά του εἶνε δημοκρατικόν, περιλαμβάνει δὲ 27 Πολιτείας ἐκτὸς τῆς κάτω Καλλιφορνίας καὶ τῆς Ἀμφικτυονικῆς περιοχῆς, εἰς ἣν κεῖται ἡ πρωτεύουσα τῆς Δημοκρατίας. Ὁ πληθυσμὸς τοῦ Μεξικικοῦ ἀναβαίνει εἰς 20 περίπου ἑκατομμύρια.

Τὸ Μεξικὸν περιέχει 18 πόλεις, ἐκάστη τῶν ὁποίων ἔχει ὑπὲρ τὰς 80,000 κατοίκων· περὶ τὸ ἡμισυ τοῦ πληθυσμοῦ εἶνε ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων κατοίκων τῆς χώρας, οἱ λοιποὶ Εὐρωπαῖοι ἢ μικτὴ φυλὴ ἐξ Εὐρωπαίων καὶ Ἰθαγενῶν.

Περὶ τοῦ Μεξικικοῦ περὶ τῆς κατακτῆσεως αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Ἰσπανῶν δὲν γνωρίζομεν σχεδὸν τίποτε. Οἱ αὐτόχθονες εὐρέθησαν ὅτι ἦσαν κάτοχοι ἰκανοῦ βαθμοῦ πολιτισμοῦ καὶ τεχνῶν, αἱ οἰκίαι των ἦσαν καλῶς κατεσκευασμέναι καὶ ἀπετέλουν πόλεις, ἐχούσας καλῶς ὀργανισμένην κυβέρνησιν, μὲ βασιλέα ἐπὶ κεφαλῆς.

Ἡ ἀπὸ τῆς Ἰσπανίας ἀνεξαρτησία τοῦ Μεξικικοῦ ἐπετεύχθη τῷ 1810 μετὰ πολλῶν ἐτῶν αἱματηρῶν ἀγῶνα. Ἐκτοτε συνέβησαν πολλαὶ καὶ διάφοροι ἐπαναστάσεις καὶ ἐμφύλιοι σπαραγμοὶ ἕνεκα τῆς φιλοδοξίας καὶ φιλαρχίας τῶν πρωτευόντων προσώπων τῆς χώρας, καὶ ἰδίως στρατιωτικῶν.

Ἡ ἀρχικὴ θρησκεία τῶν κατοίκων ἦτο θρησκεία τρόμου. Ἡ ἀνθρωποφαγία ἀπετέλει μίαν τῶν κυρίων αὐτῆς τελετῶν ὕπαρχει δ' εἰσέτι ἐν τῷ Μουσεῖῳ τοῦ Μεξικικοῦ κορμὸς τις ἐύλου, ἐπὶ τοῦ ὁποῦο ἐκόπτοντο διὰ πελέκους αἱ κεφαλαὶ τῶν ἀνθρώπων θυμάτων. Ὑπολογίζεται δὲ ὅτι περὶ τὰς 20,000 ἀνθρώποι ἐθυσιάζοντο καθ' ἔτος, ἅπαντες δ' οὗτοι ἦσαν αἰχμάλωτοι.

Ἡ Παπικὴ ἐκκλησία ἰδρύθη κατὰ τὴν κατάπτωσιν τοῦ Μεξικικοῦ ὑπὸ τοῦ Κορτέζ, περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς 16ης ἑκατονταετηρίδος μ. Χ. Ὅπως δὲ εἰς ἄλλας χώρας οὕτω καὶ ἐν Μεξικῷ, ἡ δεσποτεία τῆς ὑπῆρξε σκληρὰ, καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ τῆς προεδρίας τοῦ Ζουαρέζ 1867 ἢ μετὰ τῆς Πολιτείας ἔνωσις αὐτῆς διελύθη καὶ ἔκτοτε ἐπικρατεῖ θρησκευτικὴ ἐλευθερία καθ' ὅλον τὸ Μεξικόν. Ὁ χωρισμὸς οὗτος τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς Πολιτείας ἐκυρώθη διὰ ψηφίσματος τῆς Ἐθνικῆς Ἐκκλησίας τῷ 1874.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑΙ ΜΟΥΣΙΚΟΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ

Ὁ Γηλούχ, ἵνα ἐξάπτῃ τὴν φαντασίαν του καὶ μεθίσταται εἰς τὴν Ταυρίδα καὶ τὴν Σπάρτην, εἶχεν ἀνάγκην νὰ κάθηται ἐν μέσῳ λειμῶνος· ἐκεῖ δὲ, εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα καὶ ὑπὸ τὰς φλογούσας ἡλιακὰς ἀκτῖνας, ἔχων ἐνώπιόν του μὲν τὸ κλειδοκύμβαλον, εἰς δὲ τὰ πλάγια του δύο φιάλας καμπανίτου, ἔγραφε τὰς δύο Ἰφιγενείας, τοὺς θρήνους τοῦ Ὀρφέως καὶ τὸν ἔρωτα τοῦ Πάριδος.